

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα το βιβλίο Αναφορά από στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, τρυφερή η *σάρκα* του, ο ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, ζύμη **αφράτη** είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος, καίγονταν ο αγέρας σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά πατούσαν **σταφύλια**, μύριζε ο κόσμος **μούστο**, κι εγώ σφαινούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι ερχόταν ο Θεός, ήμουν παιδί τότε σε με γέλασε, έρχονταν, παιδί κι αυτός σαν και μένα, και μού 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του – τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. «Χάρισμα σου, μού 'λεγε, χάρισμα σου, παίξε μαζί τους ενώ έχω κι άλλα.» Άνοιγα τα μάτια, ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ